

There is no translation of this article

Ние сме строители

Депозирали ли сте спестяванията си в банка, защото разчитате, че тя ще ги съхранява и че там вложението ви е защитено? Според съвременните стандарти това е сигурният начин да опазиш паричните си средства и да получиш определени дивиденди и ние често се доверяваме на тази финансова институция.

Опитът обаче показва, че дори съхраняването в банка не е гарантирано, ако например сумата надвишава определен лимит. Когато притежавате собственост и я отдадете под наем, също имате нагласата, че от нея по-скоро ще извлечете ползи, отколкото, че ще бъде във ваш ущърб.

Подобен е случаят със стопанина, за когото Исус ни разказва в днешната евангелска притча. Той засажда лозе и го предава на други лозари да го стопанисват, които накрая да му предадат реколтата и да получат своето възнаграждение. Собственикът на лозето отдава своето имане като депозит и очаква да получи облага – ясен договор, при който и двете страни имат изгода. Само че, както се случва и много пъти в нашия живот, уговорката не се спазва. Стопанинът изпраща слугите си да вземат реколтата, а наемателите ги посрещат с жесток побой и малтретиране, докато накрая ги убиват.

Разочарован от безумното им и брутално поведение, той решава да изпрати собствения си син, пред когото се надява да се засрамят, но те безмилостно убиват и него.

Интересен е моментът, в който Исус разказва тази притча, представена ни в Евангелието от Матей. Това се случва след като е пристигнал в Йерусалим във времето, малко преди да премине през страданията и да преживее кръстната смърт, превърнала се в израз на най-съвършената любов на земята.

Днес ние знаем, така както и фарисеите някога разбрали това, че в тази притча Христос говори за отхвърлените и убитите пророци от Стария Завет, а смъртта на сина на стопанина е всъщност предсказание за собствената Му смърт, която ще бъде неизбежният край на Неговото служение на земята.

Следващите редове от Евангелието обаче начертават критична линия пред очите ни. А какво ще направи Господарят после? „Злодейците ще погуби зле, а лозето ще даде на други лозари, които ще му дават овреме плодовете.“

Думите на Исус са просто категорични. Бог иска от нас да даваме плодове и предупреждава: „Царството Божие ще се вземе от вас и ще се даде на народ, който принася плодовете му“. Тези думи лесно могат да ни объркат и да ни затворят в капана на самонадеяността, ако решим, че вършейки точно определени неща, сме си подсигурили място в небето. Разбира се, че трябва да се стараем делата ни да бъдат добри, да дадем плодове, но това ще се случи едва когато се предадем с искрено доверие изцяло в Неговите бащини ръце, а не когато се опитваме със собствени сили да съставяме рецепти за спасение. Бог ни обича дори когато грешим, когато сме слаби и жалки, но Той иска сърцето ни и нашата искрена любов – да Го възлюбим от недрата на душата си и с цялата си същност, а после тази взаимна любов ще роди изобилие от плодове.

И как този пример се отнася към живота ни? Би било доста ирационално, ако в днешния неделен ден сме дошли в Църквата с намерение да почетем Бога и сме се отказали от други любими занимания в свободното време, с което разполагаме в този почивен ден, а в крайна сметка онова, което ще чуем и преживеем тук, ще се изпари веднага щом напуснем храма.

Може би точно сега е моментът, в който трябва да попитаме себе си как дойдохме днес на това лозе, в Божия дом, който е мостът между нас и небесното царство? Подготвихме ли се за срещата със стопанина, с празни ръце ли прекрачихме прага, носим ли реколта и добър плод или поне едно зрънце от добродетелите, на които Той ни учи? Какво ще Му кажем, когато идваме в Църквата, на Неговото лозе, и срещнем Сина, Когото Той проводи за нас? Какви думи ще изречем, изправяйки се честно пред Него – Господи, аз положих усилия, трудих се старателно и се сдобих с малка реколта, или – Господи, днес нямам нищо и нищо не мога да Ти предложа от себе си?

Вероятно отговорите на тези въпроси невинаги ни удовлетворяват. Колко пъти ни се е искало да бяхме по-добри, да не изричахме онези думи в пристъп на гняв, да имахме по-големи заслуги и да можехме да предложим повече на Небесния ни Баща. Но силите ни някак не стигат, тъкмо сме се зарадвали, че сме се измили от мръсотията в душите си, и ето ни обратно в калта.

Толкова много хора по земята и само единици светци, а ние не сме от тях. Защо? Защото те позволиха на Бог да ги обича и подадоха празните си ръце, за да получат. Всички те бяха обикновени хора, някога грешници, но в покаянието, през което преминаха, и със смирението, в което живяха, се отказаха от амбицията да бъдат свършени.

В първото четиво пророк Исаия описва разочарованието на Бога от лозето – от онези, които са избраният народ, Израел. Вместо да добият добро грозде, то се ражда кисело, а това означава, че Бог сменя защитата си от тях. Историята разказва, че половината от разпадналото се през X век пр. Хр. израелско царство е окончателно превзето от асирийците през 722 г. пр. Хр., около 20 години след като Исаия встъпва в пророческо служение. Два века по-късно и другата половина – Юдея – пада под вавилонска власт. Неоспорими исторически факти, които бързо препращат мислите ни към евангелската притча за лозаря и разбираме, че Израел и Юдея в Стария Завет са заместени или допълнени в новосъграждащата се Църква в Новия Завет.

И ние сме строители на новата Църква и щом днес сме дошли в този храм на надеждата, значи притежаваме поне малка част от депозита на вярата, който Бог е оставил в него. Това съкровище има много висока стойност, която дори не може да бъде оценена, и ние трябва с внимание и старание да опазим това богатство, като не забравяме, че то не ни е дадено по наследство и може да ни бъде отнето. Можем да го притежаваме дотогава, докато се грижим с любов за него и го пазим вътре в себе си, а навън изразяваме християнската доктрина, като свидетелстваме с живота си и с благодатта и добродетелите, които Бог излива в мъдростта на мислите ни!

И не е нужно нито да бъдем много силни, нито съвършени, а просто да се доверим на Онзи, Който не спира да ни обича и винаги ни насърчава. Затова думите на апостол Павел от второто четиво днес са не само хубаво пожелание към нас, а силно и вдъхновяващо послание: „Не се грижете за нищо, но във всичко чрез молитва и моление с благодарност откривайте пред Бога своите просби, и Божият мир, който надвишава всеки ум, ще запази вашите сърца и мисли в Христа Исуса“.